VIII, ikke tages hensyn til den tjenestetid, de har tilbagelagt som ansatte ved anlæg, fratager bestemmelsen ikke de tidligere ansatte ved anlæg, der overføres til gruppen af midlertidigt ansatte, nogen rettigheder. Bestemmelsen har alene til formål at fastlægge en retsvirkning, som under alle omstændigheder kan udledes af ansættelsesvilkårenes artikel 39, stk. 2, og som i øvrigt svarer til de almindelige principper, der gælder for loves tidsmæssige virkninger.

3. Den eneste ordning, der er ensbetydende med en lønsom forvaltning af Fællesskabernes pensionsordning i tilfælde af en tilbagevirkende kapitalisering af forsikringsperioder tilbagelagt i henhold til en national pensionsordning, er en anvendelse af bestemmelserne i artikel 11 i vedtægtens bilag VIII, hvorefter den aktuarmæssige modværdi kan overføres til dækning af de risici, Fællesskabernes pensionsordning har påtaget sig for perioder, for hvilke den ikke oprindeligt havde påtaget sig noget ansvar.

Den aktuarmæssige modværdi, som fastsættes af den nationale socialsikringsinstitution, og nyvurderingen ud fra de regler, der gælder for Fællesskabernes pensionsordning, er ikke baseret på de samme omstændigheder og faktorer med hensyn til de berørte personers forhold, deres fremtidsudsigter, bidragenes størrelse samt ydelsernes karakter og omfang; der er derfor intet overraskende i, at beregningen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der skal tages i betragtning i forbindelse med Fællesskabernes pensionsordning, falder anderledes ud end den beregning, der foretages af den nationale institution.

I de forenede sager 118-123/82

MARIA GRAZIA CELANT (sag 118/82),

SERENA OSSOLA (sag 119/82),

SONIA FARFALETTI-CASALI (sag 120/82),

CLEMENTINA FORNI-CHATANAY (sag 121/82),

NERINO GEMO (sag 122/82),

GIUSEPPINA FIOMBO-BREBBIA (sag 123/82),

midlertidigt ansatte ved Kommissionen, hvis vederlag afholdes over forsknings- og investeringsbudgettet og som er ansatte ved Det fælles Forskningscenters anlæg i Ispra, under skriftvekslingen repræsenteret af advokat Cesare Ribolzi, Milano, og under den mundtlige forhandling af advokat

Giuseppe Marchesini, Vicenza, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Victor Biel, 18 A, rue des Glacis,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Eugenio de March, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Paolo de Caterini, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående påstande om, at Kommissionens afgørelser om fastsættelse af sagsøgernes alderspension annulleres,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder

Indtil Rådets forordning nr. 2615/76 af 21. oktober 1976 om ændring af forord-

ning nr. 259/68 for så vidt angår ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber (EFT L 299, s. 1) trådte i kraft den 1. november 1976, arbejdede de seks sagsøgere som ansatte ved Det fælles Forskningscenters anlæg i Ispra.

I betragtningerne til forordning nr. 2615/76 fastslog Rådet, at der var grund til »at indføre visse ændringer i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ... uden dog at gribe ind i tjenestemandsvedtægtens principper, for at muliggøre en mere hensigtsmæssig anvendelse af disse bestemmelser på personale aflønnet over forsknings- og investeringsbevillingerne« hvorfor Rådet ophævede begrebet ansat ved anlæg under FFAC; i stedet indførtes ved en tilføjelse til artikel 2 i forordning nr. 259/68 en fjerde kategori af midlertidigt ansatte, nemlig:

»den, der midlertidigt ansættes i en fast stilling, som aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne, og som er opført i den liste over stillinger, der er knyttet som bilag til den pågældende institutions budget«.

Med henblik på at sikre de ansattes overgang fra at være ansatte ved anlæg til at være midlertidigt ansatte fastsattes der i artikel 2 i forordning nr. 2615/76 en række overgangsbestemmelser.

Således bestemte artikel 2, stk. 1, at den ansatte ved anlæg, der aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne, og som gør tjeneste på forordningens ikrafttrædelsestidspunkt, af den dertil kompetente myndighed skulle opfordres til at indgå en ansættelseskontrakt på de i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte omhandlede betingelser for midlertidigt ansatte; kontrakten skulle træde i kraft på ovennævnte tidspunkt.

Med hensyn til spørgsmålet om social sikring indførtes der ved artikel 1, stk. 8, i forordning nr. 2615/76 en ændring af artikel 39, stk. 2, første punktum, af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, således at en tidligere ansat ved anlæg, der bliver midlertidigt ansat, blandt andet er berettiget til en alderspension under de betingelser, der er fastsat i tjenestemandsvedtægtens afsnit V, kapitel 3 (artiklerne 77-84) og i vedtægtens bilag VIII.

I henhold til nævnte overgangsbestemmelser hed det i artikel 2, stk. 4, 1. afsnit, af forordning nr. 2615/76, at for ansatte ved anlæg, der gør tjeneste på forordningens ikrafttrædelsestidspunkt, beregnes den i vedtægtens artikel 77, stk. 1, omhandlede længde af tjenestetiden (efter nævnte bestemmelse er den tjenestemand, der har gjort tjeneste i mindst ti år, berettiget til pension) under hensyntagen til det antal år, den ansatte har gjort tjeneste som ansat ved anlæg.

Ifølge artikel 2, stk. 4, 2. afsnit, tages der imidlertid kun hensyn til det antal år, som den ansatte har gjort tjeneste som midlertidigt ansat ved beregningen af pensionsgivende tjenesteår i den i artikel 2 i bilag VIII til vedtægten anførte betydning; heri bestemmes:

»Alderspensionen beregnes efter tjenestemandens samlede antal pensionsgivende tjenesteår. Hvert tjenesteår, der tages i betragtning i henhold til de i artikel 3 fastsatte betingelser, skal godskrives som et pensionsgivende tjenesteår, og hver fulde måned som en tolvtedel af et pensionsgivende tjenesteår.«

I den foreliggende sag besluttede Kommissionen imidlertid at anvende artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII analogt; efter den pågældende bestemmelse kan en tjenestemand, der efter fratræden af tjenesten hos en administration, en national eller international organisation eller en virksomhed, indtræder i Fællesskabernes tjeneste, ved sin fastansættelse foranledige betalt følgende beløb til Fælesskaberne:

— enten den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder, han har erhvervet i administrationen, i den nationale eller internationale organisation eller virksomheden,

— eller en fastsat tilbagekøbsværdi, som denne administrations, organisations eller virksomheds pensionskasse skylder ham på tidspunktet for hans fratræden.

I lignende tilfælde fastsætter den institution, hvor tjenestemanden er ansat, under hensyntagen til den lønklasse, han er fastansat i, antallet af de pensionsgivende tjenesteår, den efter sin ordning godskriver ham på grundlag af den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi.

Efter at være blevet udnævnt til midlertidigt ansatte fik de tidliger ansatte ved anlæg i henhold til de almindelige gennemførelsesbestemmelser i artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII (offentliggjort i »Personaleposten« den 19. 10. 1977) mulighed for at vælge, om de ville overføre den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi af de pensionsrettigheder, de havde erhvervet efter de nationale socialsikringsordninger, de tidligere havde været tilsluttet i deres egenskab af ansatte ved anlæg, alt efter deres tjenestested.

Særligt skal nævnes, at de midlertidigt ansatte ved Det fælles Forskningscenters anlæg i Ispra, som tidligere havde været tisluttet den italienske socialsikringsordning INPS (Instituto Nazionale della Previdenza Sociale), den 13. juli 1978 fik meddelelse om, at det i henhold til en aftale indgået i Rom den 2. marts 1978 mellem INPS og Fællesskaberne ville være muligt at overføre deres pensionsretigheder til Fællesskabernes pensionsordning (en meddelelse af samme indhold var allerede givet i »Personaleposten« nr. 391 af 14. 6. 1978).

De pågældende ansatte blev anmodet om at indgive deres begæring om overførsel senest den 13. december 1978, ligesom de i den anledning skulle udfylde et spørgeskema.

Ved rundskrivelse af 10. april 1979 fik de berørte midlertidigt ansatte besked om, at de kunne udskyde den endelige afgørelse, indtil de fik nøjagtig meddelelse om det antal pensionsgivende tjenesteår, der på grundlag af den aktuarmæssige modværdi ville blive medregnet ved overgangen til Fællesskabernes pensionsordning.

De nævnte midlertidigt ansatte, herunder de seks sagsøgere, fik i løbet af juni og juli 1981 meddelelse om den nøjagtige beregning af det antal pensionsgivende tjenesteår, der i medfør af artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII ville blive godskrevet dem på grundlag af tjenesteårene forud for deres ansættelse som midlertidigt ansatte; sagsøgerne blev

samtidig anmodet om inden for en frist på 30 dage at træffe afgørelse med hensyn til overførsel af de pensionsrettigheder, de havde erhvervet i henhold til de forskellige nationale socialsikringsordninger.

Kort efter bekræftede sagsøgeren, at de valgte at lade deres pensionsrettigheder overføre til Fællesskabernes pensionsordning, men at de tog forbehold for den i den forbindelse foretagne beregning af pensionsgivende tjenesteår.

I september 1981, for en af sagsøgernes vedkommende i oktober 1981, indgav de i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, klager til Kommissionen over, at den ved beregningen af deres pensionsrettigheder efter Fællesskabernes pensionsordning ikke havde taget hensyn til alle de tjenesteår, de havde tilbagelagt som ansatte ved Atomforskningscentret.

II — Skriftveksling

Da deres klager ikke blev besvaret senest fire måneder efter at være indgivet, anlagde sagsøgerne sag, de to første den 5. april 1982 (sagerne 118/82 og 119/82), de fire øvrige den 6. april 1982 (sagerne 120/82, 121/82, 122/82 og 123/82) til prøvelse af Kommissionens stiltiende afvisning af deres klager.

Klagerne blev afvist udtrykkeligt i marts 1982.

Ved kendelse af 29. april 1982 besluttede Domstolen (anden afdeling) efter aftale med parterne at forene de seks sager med henblik på retsforhandlingerne og domsafsigelsen.

Skriftvekslingen er forløbet forskrifsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Med henblik på den mundtlige forhandling har Domstolen (anden afdeling) anmodet parterne om at begrænse deres mundtlige indlæg til sagsøgernes første anbringende og hverken omtale formalitetsspørgsmålet eller andet og tredje anbringende, idet Domstolen finder, at den har fået tilstrækkelige oplysninger herom under skriftvekslingen; Domstolen har ligeledes anmodet sagsøgerne om ikke yderligere at uddybe de »supplerende betragtninger«, de har fremført i replikken.

Domstolen har i øvrigt anmodet Kommissionen om at lade sig ledsage af en sagkyndig, der i ikke-tekniske vendinger kan forklare Domstolen den i artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII nævnte overførselsordning samt den metode, der er anvendt ved beregningen af sagsøgernes rettigheder.

III — Parternes påstande

Sagsøgerne har hver for sig nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens afgørelse om ved beregningen af sagsøgernes alderspensionsrettigheder efter Fællesskabernes pensionsordning kun delvis at medregne deres tjenestetid inden deres udnævnelse til midlertidigt ansatte annulleres;

— Kommissionens tilpligtes ved beregningen af sagsøgernes pension at tage hensyn til deres samlede tjenestetid;

— sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning; frifindelse;

— sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

IV — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

A — Formalitetsspørgsmålet

Kommissionen har gjort gældende, at sagerne må afvises, idet de er anlagt efter udløbet af de i vedtægten fastsatte frister.

Den retsakt, der skal lægges til grund i forbindelse med formalitetsspørgsmålet, er ikke meddelelsen til sagsøgerne vedrørende den endelige beregning af tjenestetiden forud for deres ansættelse som midlertidigt ansatte, men den i sin tid trufne afgørelse om at anvende artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII over for de tidligere ansatte ved anlæg. Meddelelsen om den endelige beregning er kun en logisk fortsættelse og nøjagtig gennemførelse af en afgørelse, der blev truffet længe forinden.

Afgørelsen om at anvende artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII kom til berørte ansattes kundskab i juni/juli 1978; det er nævnte afgørelse, der som retsakt »indeholder et klagepunkt« imod sagsøgerne i den i vedtægtens artikler 90 og 91 anførte betydning. Ændringen af sagsøgernes vedtægtsmæssige stilling fremgår umiddelbart af nævnte afgørelse, på grundlag af hvilken sagsøgerne endeligt og nøjagtigt kunne vurdere omfanget af og grænserne for deres individuelle retsstilling med hensyn til fastsættelsen af de pensionsrettigheder, de havde erhvervet som ansatte ved anlæg.

Sagsøgerne har anført, at sagerne kan tages under realitetspåkendelse; den retsakt, som første gang indeholder en udtrykkelig og endelig stillingtagen fra Kommissionens side, er dens afgørelse om fastsættelse af pensionsgivende tjenesteår ved fastsættelsen af alderspensionen.

Kommissionens afgørelse om at anvende artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII kan under alle omstændigheder og uden hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt og hvornår de berørte tjenestemænd er kommet til kundskab herom, ikke betragtes som en akt, der »indeholder et klagepunkt«, og som kan gøres til genstand for en administrativ klage og derfor også et søgsmål.

Indgrebet i sagsøgernes individuelle interesser viste sig først i en senere fase, nemlig på det tidspunkt, hvor to væsentlige betingelser blev opfyldt: de pågældendes beslutning om at tilbagekøbe de tidligere tjenesteår ved fastsættelsen af Fællesskabernes pension, og omregningen af de pågældende tjenesteår til pensionsgivende tjenesteår i henhold til Fællesskabernes pensionsordning.

Administrationen var i øvrigt af samme opfattelse, idet den havde anmodet de berørte ansatte om at angive, hvor de havde gjort tjeneste inden de blev udnævnt til midlertidigt ansatte, uden at dette havde indflydelse på den endelige afgørelse, de skulle træffe, når de fik kendskab til den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder, der tidligere var erhvervet.

En klage over almengyldige afgørelser, hvis indhold er af generel karakter, som hverken er meddelt de berørte personligt eller offentliggjort ad de officielle informationskanaler, som blev truffet flere år før de skulle vælge, om de ønskede at

blive tilsluttet Fællesskabernes pensionsordning og før de fik meddelelse om, i hvilket omfang der ville blive taget hensyn til deres tidligere tjenestetid, ville Kommissionen herefter med langt større vægt kunne påstå afvist, da der ikke ville være nogen krænkelse af de pågældende ansattes interesser.

B — Realiteten

Til støtte for søgsmålet har *sagsøgerne* gjort gældende, at der er tale om en overtrædelse af traktaten og af reglerne til dens gennemførelse, idet artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII ikke kan anvendes analogt på sagsøgernes tilfælde; sagsøgerne har videre anført, at den anfægtede afgørelse er en tilsidesættelse af forbudet mod forskelsbehandling, samt at der er begået magtfordrejning; i replikken har de fremført »supplerende betragtninger« med hensyn til Kommissionens anvendelse af en justeringskoefficient.

Efter *Kommissionens* opfattelse er samtlige ovennævnte anbringender uberettigede.

Analog anvendelse af artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII

Sagsøgerne har anført, at det er retsstridigt at anvende artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII analogt.

a) Bestemmelsen vedrører en situation, der er væsensforskellig fra sagsøgernes. Det følger af både bestemmelsens ånd og dens bogstav, at den klart omhandler det forhold, at der i videst muligt omfang skal tages hensyn til den tjenestetid, der er tilbagelagt uden for Fællesskaberne; sagsøgerne har imidlertid netop været ansat ved Fællesskaberne.

Anvendelsen af artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII er hverken beretttiget ud fra legalitetshensyn eller — i bredere forstand — fra billighedshensyn.

b) I det omfang Kommissionen konstaterede, at der var tale om en regellakune og fandt, at der var behov for at ty til analogi, burde der ikke sluttes analogt ud fra tidligere tjenestetid, der var tilbagelagt uden for Fællesskaberne, som Kommissionen jo ikke har noget ansvar for, men ud fra den tjenestetid, tjenestemanden havde tilbagelagt inden for Fællesskaberne. Situationen for de tidligere lokalt ansatte og ansatte ved anlæg er næsten identisk med situationen for hjælpeansatte, idet der i begge tilfælde er tale om tjeneste ved Kommissionen; de principper, Domstolen fastslog i dommen af 1. februar 1979 (sag 17/78, Deshormes, Sml., s. 189), finder således anvendelse. Med henblik på pensionsspørgsmålet tog Kommissionen i øvrigt hensyn til hele den periode, tjenestemanden havde tilbagelagt som hjælpeansat i alle de tilfælde, hvor tjenestemanden som hjælpeansat havde udført de samme arbejdsopgaver som han blev pålagt i den stilling, han senere blev udnævnt til. For så vidt angår de tidligere lokalt ansatte og ansatte ved anlæg er der ikke tvivl om, at de fortsat — dog med en ny status — udfører de samme arbejdsopgaver som tidligere.

c) Sagsøgerne kan ikke tiltræde Kommissionens indvendinger med hensyn til spørgsmålet om finansiering af sikringsordningen med hensyn til den tidligere tjeneste.

Ansvaret for den del af finansieringen, der påhviler arbejdsgiveren, er alene Kommissionens; Kommissionen har i øvrigt pligt til at deltage i finansieringen af pensionsordningerne for sine egne

tjenestemænd; endelig er de bidrag, der blev indeholdt i vederlaget til de tidligere lokalt ansatte og ansatte ved anlæg, tilsyneladende på ingen måde mindre end den del af vederlaget til de fastansatte tjenestemænd, der indbetales til Fællesskabernes pensionsordning, snarere tværtimod.

Hverken fordelingen eller størrelsen af bidragene kan således berettige til de af Kommissionen trufne foranstaltninger.

Det bør ligeledes understreges, at en fuldstændig anerkendelse af sagsøgernes tidligere anciennitet på ingen måde ville have givet sagsøgerne en uberettiget vinding på bekostning af de ansatte, som allerede fra begyndelsen havde været tilsluttet Fællesskabernes pensionsordning: de bidrag, sagsøgerne havde indbetalt til INPS, var højere end de bidrag, der blev tilbageholdt i forbindelse med Fællesskabernes pensionsordning; det bidrag, institutionen indbetalte til INPS, var ikke mindre end det, institutionen afholdt for sine egne fastansatte tjenestemænd; en overførsel af den aktuarmæssige modværdi til Kommissionen ville stille Kommissionen i samme situation som den ville have været, såfremt den selv fra starten havde afholdt udgifterne til social sikring for de lokalt ansatte og de ansatte ved anlæg.

Forholdet mellem parterens respektive rettigheder og forpligtelser er i realiteten det samme som forholdet mellem Kommissionen og dens fastansatte tjenestemænd.

d) I replikken har sagsøgerne gjort gældende, at forordning nr. 2615/76 er retsstridig i det omfang, de anfægtede retsakter er udstedt til gennemførelse af forordningen, og for så vidt den bestemmer, at den tjenestetid, de ansatte har tilbagelagt som ansatte ved anlæg eller lokalt ansatte, kun anerkendes som medvirkende til at give en tilstrækkelig anciennitet inden for tjenesten, til at de får pensionsrettigheder.

e) Domstolens dom af 1. april 1971 (sag 54/70, Landra, Sml. 1971, s. 71), som Kommissionen har henvist til, er uden betydning for nærværende sager, idet der ikke her er tale om at kumulere to pensionsordninger, men at vælge alene Fællesskabernes pensionsordning; den omstændighed, at sagsøgerne var tilsluttet en anden forsikringsordning end Fællesskabernes, kan i øvrigt alene tillægges institutionerne, og Kommissionen kan ikke gøre en situation gældende mod sagsøgerne, som den selv har skabt.

Kommissionen har anført, at den i den foreliggende sag kun har anvendt bestemmelserne og ladet sig inspirere af Domstolens praksis.

a) Den bestemmelse i forordning nr. 2615/76, hvorefter der ved beregningen af pensionsgivende tjenesteår i forbindelse med fastsættelsen af den pension fra Fællesskaberne, der skal ydes tidligere ansatte ved anlæg, kun tages hensyn til det antal år, den ansatte har gjort tjeneste som midlertidigt ansat, er en gennemførelse af det princip, der ligger til grund for hele den sociale sikringsordning inden for Fællesskaberne, og som er fastsat i vedtægtens artikel 83; nævnte bestemmelse er udtryk for et snævert indbyrdes forhold mellem erhvervelsen af alderspension og den pågældendes finansiering af de midler,

der dannes med henblik på udbetalingen af nævnte pension.

b) Ifølge dommen i Landra-sagen kan bidrag til en ordning uden for Fællesskaberne ikke automatisk stifte ret til pension fra Fællesskaberne, og pensionsrettigheder, som ansatte, der er underkastet ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, har erhvervet inden deres fastansættelse, kan kun anerkendes for midlertidigt ansatte, som fra starten af deres ansættelse til forskel fra alle øvrige ansatte har været tilsluttet Fællesskabernes sociale sikringsordning og har bidraget til Fællesskabernes pensionsordning.

Dommen i Deshormes-sagen er afsagt på grundlag af faktiske omstændigheder, der fuldstændig adskiller sig fra omstændighederne i nærværende sager.

c) Den omstændighed, at artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII anvendes i den foreliggende sag, svarer til dommen i Landra-sagen. Bestemmelsen indebærer, at det overførte beløb nødvendigvis godskrives den ansatte i form af pensionsgivende tjenesteår, som beregnes på grundlag af den ordning og de parametre, Fællesskaberne normalt anvender. En eventuel forøgelse af Fællesskabernes budget med det formål, at der gennemføres en fuldstændig ligestilling af den tidligere tjenestetid i tilfælde af, at den aktuarmæssige modværdi ikke er tilstrækkelig, er ikke på nogen måde retligt begrundet, og ville være en tilsidesættelse af det princip om gensidighed, der ligger til grund for Fællesskabernes sociale sikringsordning som helhed, og vil i sidste instans betyde en uberettiget vinding for de sikrede.

Såfremt de sociale sikringsordninger skal forvaltes på korrekt måde, må der nødvendigvis være en sammenhæng mellem de indbetalte bidrag og den pension, der skal udbetales. Det bør i den forbindelse understreges, at selv om de beløb, der er indbetalt til INPS's pensionsfond af såvel fællesskabsinstitutionerne som deres ansatte, kun i en kortere periode har været højere end de bidrag, der er fastsat i Fællesskabernes sociale sikringsordning, har dette kun været tilfældet, hvis beløbet sættes i forhold til bruttovederlagene og ikke i absolut værdi; ved beregningen af de pensionsgivende tjenesteår, der skal tages i betragtning i forbindelse med Fællesskabernes pension, er det afgørende beløb imidlertid hele den akkumulerede aktuarmæssige modværdi af det beløb, der er indbetalt til INPS, og som overføres til Fællesskabernes pensionsfond.

Omregningen af den aktuarmæssige modværdi af de alderspensionsrettigheder, der tidligere er erhvervet i form af pensionsgivende tjenesteår, om som lægges til grund i forbindelse med Fællesskabernes pension, fører i øvrigt langt fra altid og i alle tilfælde til resultater, der er ugunstige for de berørte personer; resultatet afhænger af, med hvilken vægt forskellige faktorer indgår i omregningen for hver enkelt person (størrelsen af det overførte beløb, alder, lønklasse ved fastansættelsen).

d) Sagsøgernes indsigelse om, at forordning nr. 2615/76 er reststridig, er et nyt anbringende, der er gjort gældende under sagen; dette er en tilsidesættelse af procesreglementets artikler 38

og 42, og anbringendet må derfor afvises.

Under alle omstændigheder er indsigelsen ikke baseret på nogen retlig argumentation, og den pågældende forordning er kun en gennemførelse af det fundamentale princip for Fællesskabernes sociale sikringsordning, der er fastlagt i vedtægtens artikel 83.

Princippet om forbud mod forskelsbehandling

Sagsøgerne har gjort gældende, at de anfægtede foranstaltninger ligeledes er en overtrædelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling af ansatte, som i den samme institutions tjeneste har udført arbejdsopgaver, der i det væsentlige svarer til arbejdsopgaverne for de personer, som allerede fra starten var ansat som tjenestemænd.

a) Sagsøgernes arbejdsopgaver har været de samme før og efter den 1. november 1976, ligesom deres udtalelser er blevet godkendt; endvidere har de ikke skullet udstå nogen prøvetid, og deres tidligere anciennitet blev fuldt ud taget i betragtning med henblik på deres nye indplacering og ved den nødvendige anciennitetsberegning med henblik på ydelsen af en alderspension. Herefter er en forskelsbehandling i forbindelse med dannelsen af pensionen ikke berettiget i forhold til de ansatte, som har været så heldige at blive udnævnt til tjenestemænd allerede ved deres tiltræden af tjenesten ved fællesskabsinstitutionerne.

b) Den omstændighed, at sagsøgernes tidligere tjenestetid kun delvis godkendes, medfører ligeledes, at de kun vil få udbetalt en relativt beskeden pension, selv om de fortsætter med at arbejde indtil aldersgrænsen.

c) Sagsøgernes overgang til deres nye status har ganske vist medført en forbedring af deres retsstilling og udvisket de mest iøjnefaldende forskelle i forhold til de af deres kolleger, der er fastansatte tjenestemænd; ikke desto mindre lider sagsøgerne fortsat under deres usikre situation, der er særlig alvorlig med hensyn til deres sociale sikring.

Kommissionen har både i retlig og i faktisk henseende bestridt sagsøgernes argumentation.

a) Den omstændighed, at der ikke fuldt ud tages hensyn til pensionsrettigheder, der er erhvervet efter nationale sociale sikringsordninger, er ikke alene en følge af det grundlæggende princip om, at der skal være sammenhæng mellem bidrag og pensionsrettigheder, men også af, at de ansatte ved Fællesskaberne er underkastet flere ordninger. I den foreliggende sag er der tale om helt selvstændige og særlige vedtægtsmæssige ordninger, for hvilke princippet om forbud mod forskelsbehandling ikke kan finde anvendelse.

Princippet om forbud mod forskelsbehandling kan anvendes inden for samme gruppe af ansatte; det udelukker imidlertid ikke, at en offentlig adminstration ud over tjenestemænd, der ansættes på grundlag af en udvælgelsesprøve, i sin tjeneste kan have ansatte, der er knyttet til administration i kraft af et kontraktforhold, der er reguleret af særlige bestemmelser.

b) Sagsøgernes indplacering som midlertidigt ansatte er ikke i realiteten ensbetydende med en forringelse af deres pensionsvilkår: deres pension i Fællesskaberne er givetvis ikke mindre, men sandsynligvis langt større end den pension, de kunne have oppebåret efter den nationale ordning.

c) I mere generel henseende bør det fastslås, at de midlertidigt ansattes situa-

tion er resultatet af et omhyggeligt valg af lovgivningspolitik, som fællesskabsinstitutionerne bevidst har truffet ud fra et ønske om at forene et maksimum af vedtægtsmæssige garantier til fordel for de ansatte med den nødvendige smidighed inden for organisationsstrukturen på forskningsområdet; de pågældende ansattes stilling er i øvrigt i virkeligheden ikke så ugunstig som sagsøgerne har hævdet, navnlig ikke med hensyn til pensionsordningen.

Anbringendet om magtfordrejning

Sagsøgerne har gjort gældende, at artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII i den foreliggende sag er blevet anvendt ud fra andre og uvedkommende hensyn end ønsket af lovgiver, og at der i øvrigt derved er opstået en åbenbart uretfærdig og retsstridig situation: retsstridig i den forstand, at bestemmelsen skal regulere et forhold, der både formelt og materielt er forskelligt, og uretfærdig, fordi bestemmelsen sidestiller tjeneste inden for Fællesskabet med et tjenesteforhold uden for Fællesskabet.

Kommissionen har fastslået, at sagsøgerne med deres anbringende kun har gentaget de argumenter, de har udviklet i forbindelse med de to øvrige anbringender, og at de ikke har tilføjet nogen ny omstændighed.

De »supplerende betragtninger«

I replikken har *sagsøgerne* bestridt, at det var lovligt at anvende en justeringskoefficient på 157,8 på grundlønnen udtrykt i belgiske francs, uden at der er foretaget nogen omregning på grund af valutakursen; dette har medført en betydelig formindskelse af antallet af pensionsgivende tjenesteår.

Desuden har sagsøgerne ikke fået tilbud om, at de bestående forpligtelser over for de nationale forsikringsinstitutioner kunne omregnes til den vekselkurs, der var gældende på overførselstidspunktet.

Kommissionen har understreget, at den pågældende påstand er helt ny og en udvidelse af påstandene i stævningen; påstanden er nedlagt uden den forudgående klage i medfør af vedtægtens artikel 90, og må derfor klart afvises.

Ved fastsættelsen af tjenestemændenes grundløn i 1976, hvor den periodiske tilpasning af vederlagene ikke skete gennem en ændring af løntabellerne, men ved anvendelse af en justeringskoefficient, var det under alle omstændigheder nødvendigt at anvende den justeringskoefficient, der var gældende på det pågældende tidspunkt, på tallet efter løntabellen.

V — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 5. maj 1983 har sagsøgerne ved advokat Marchesini og Kommissionen ved advokat de Caterini nærmere redegjort for deres argumenter, navnlig vedrørende den analoge anvendelse af artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII. Ligeledes besvarede de forskellige spørgsmål fra Domstolen; Kommissionens advokat var her bistået af kontorchef i generaldirektoratet for personale og administration R. Tanzilli, som sagkyndig.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. juli 1983.

Præmisser

1 Ved stævninger, indgivet til Domstolens justitskontor henholdsvis den 5. og 6. april 1982, har Maria Grazia Celant og fem andre sagsøgere, der er midlertidigt ansatte ved Kommissionen, og som gør tjeneste ved Det fælles Forskningscenters anlæg i Ispra, anlagt sager med påstand om annullation af Kommissionens afgørelser med hensyn til spørgsmålet om, hvor stor en del af den af sagsøgerne tilbagelagte tjenestetid, der skal medregnes ved beregningen af deres alderspension i forbindelse med deres overførsel fra den italienske socialsikringsordning til Fællesskabernes pensionsordning for tjenestemænd og øvrige ansatte.

2 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren oprindelig arbejdede som »ansatte ved anlæg« ved Det fælles Forskningscenter i Ispra, og at de derfor var tilsluttet den italienske socialsikringsordning, der forvaltes af Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS).

3 Ved Rådets forordning nr. 2615/76 af 21. oktober 1976 om ændring af forordning nr. 259/68 for så vidt angår ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber (EFT L 299, s. 1) ophævedes begrebet »ansat ved anlæg« og sagsøgerne fik status som midlertidigt ansatte i medfør af artikel 2 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte (herefter benævnt »ansættelsesvilkårene«); i nævnte bestemmelse oprettedes samtidig en ny stillingsgruppe, der i det tilføjede litra d) var defineret som følger:

»d) Den, der midlertidigt ansættes i en fast stilling, som aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne, og som er opført i den liste over stillinger, der er knyttet som bilag til den pågældende institutions budget.«

4 Desuden blev de tidligere ansatte ved anlæg ved forordning nr. 2615/76 omfattet af Fællesskabernes pensionsordning, idet ansættelsesvilkårenes artikel 39 blev suppleret med et ændret stykke 2, som bestemmer:

»Ved fratræden fra tjenesten er den ansatte, der er nævnt i artikel 2, litra c) eller d), berettiget til alderspension eller udtrædelsespenge under de betingelser, der er fastsat i afsnit V, kapitel 3, i vedtægten og i bilag VIII til vedtægten.«

5 Som en overgangsbestemmelse er det i artikel 2, stk. 4, 1. afsnit, i forordning nr. 2615/76 fastsat, at der for de ansatte ved anlæg, der har opnået status som midlertidigt ansatte, ved anvendelsen af tjenestemandsvedtægtens artikel 77, stk. 1, tages hensyn til det antal år, den ansatte har gjort tjeneste som ansat ved anlæg; i henhold til denne bestemmelse er det en betingelse for at blive berettiget til alderspension, at den ansatte har gjort tjeneste i mindst 10 år.

6 Ifølge artikel 2, stk. 4, 2. afsnit, i forordning nr. 2615/76 tages der imidlertid, ved beregningen af pensionsgivende tjenesteår i den i artikel 2 i bilag VIII til vedtægten anførte betydning, kun hensyn til det antal år, som den ansatte har gjort tjeneste som midlertidigt ansat.

7 Af billighedsgrunde besluttede Kommissionen dog at anvende artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII analogt over for de tidligere ansatte ved anlæg, som fremsatte anmodning herom; efter bestemmelsen kan en tjenestemand, der indtræder i en af fællesskabsinstitutionernes tjeneste efter at have været tilsluttet en national socialsikringsordning, lade overføre den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder, han har erhvervet efter den nationale ordning, til Fællesskaberne. Tilsvarende fastsætter den institution, hvor tjenestemanden er ansat, under hensyntagen til den lønklasse, han er fastansat i, antallet af de pensionsgivende tjenesteår, som den efter sin egen ordning godskriver ham på grundlag af den aktuarmæssige modværdi.

8 Den 2. marts 1978 blev der indgået en aftale mellem Fællesskaberne og INPS om overførsel af pensionsrettighederne for de ansatte, der tidligere havde været tilsluttet den italienske pensionsordning, til Fællesskabernes ordning.

9 Herefter offentliggjorde Kommissionen en meddelelse i »Personaleposten« nr. 391 af 14. juni 1978. Kort efter, nemlig den 13. juli 1978, udsendte Kommissionen samme meddelelse til de ansatte ved Det fælles Forskningscenters anlæg i Ispra med henblik på at gøre de berørte personer opmærksomme på aftalen; i meddelelsen var fastsat en frist, den 13. december 1978, for at indgive anmodning om overførsel. Ved rundskrivelse af 10. april 1979 fik de berørte midlertidigt ansatte besked om, at de kunne udskyde den endelige afgørelse, indtil de fik nøjagtig meddelelse om det antal pensionsgivende tjenesteår, der på grundlag af den overførte aktuarmæssige modværdi ville blive medregnet ved fastsættelsen af deres pension fra Fællesskaberne.

10 Efter at sagsøgerne havde meddelt, at de ønskede at benytte sig af en sådan mulighed, fik de i juni og juli 1981 meddelelse om den nøjagtige beregning af det antal pensionsgivende tjenesteår, der ville blive godskrevet dem; samtidig blev de anmodet om at træffe endelig afgørelse inden for en frist på 30 dage.

11 Alle sagsøgerne valgte at lade deres pensionsrettigheder overføre til Fællesskabernes pensionsordning, men tog forbehold med hensyn til den i den forbindelse foretagne beregning af pensionsgivende tjenesteår.

12 Herefter indgav de i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, klager over, at Kommissionen ikke ved beregningen af deres pensionsrettigheder i henhold til Fællesskabernes ordning havde taget hensyn til hele den periode, hvori de havde været ansatte ved anlæg. Da klagerne ikke blev besvaret inden for den i vedtægten fastsatte frist, har sagsøgerne anlagt nærværende sager henholdsvis den 5. og 6. april 1982.

Formaliteten

13 Kommisionen har gjort gældende, at den akt, der skal lægges til grund ved beregningen af søgsmålsfristen, ikke er meddelelsen i juni/juli 1981 til sagsøgerne om den endelige beregning af deres rettigheder, men beslutningen om at anvende artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII over for de tidligere

ansatte ved anlæg, en beslutning, som kom til de pågældende kundskab i juni/juli 1978. Det er således sidstnævnte beslutning, der som akt »indeholder et klagepunkt« imod sagsøgerne, jfr. vedtægtens artikler 90 og 91. Det var på det tidspunkt, at sagsøgerne nøjagtigt kunne bedømme rækkevidden af og grænserne for deres personlige situation, hvorfor de på det tidspunkt burde have anlagt sag. Meddelelsen om den endelige beregning i 1981 er kun en logisk fortsættelse af en beslutning, der blev truffet lang tid forinden, og som ikke blev anfægtet inden for de fastsatte frister.

14 Kommissionens indsigelse kan ikke tages til følge, idet den er i strid med det princip om redelighed, der bør ligge til grund for forholdet mellem Fællesskabernes administration og dens tjenestemænd og øvrige ansatte, også under en tvist.

15 Det skal i den forbindelse bemærkes, at de meddelelser, der blev rundsendt i juni/juli 1978, ikke var beslutninger, men et tilbud til de berørte ansatte, hvis følger afhang af, om de accepterede tilbudet. På baggrund af de komplicerede beregninger, der for hver enkelt af sagsøgerne blev foretaget med henblik på at fastsætte den aktuarmæssige modværdi af de rettigheder, de havde erhvervet i henhold til den nationale ordning, som de tidligere havde været tilsluttet, og omregningen af denne størrelse til pensionsgivende tjenesteår efter reglerne i Fællesskabernes ordning, er det åbenbart, at sagsøgerne ikke med føje kunne forventes at ville indgive en klage og anlægge sag før det tidspunkt, hvor beslutningerne blev meddelt i juni/juli 1981.

Realiteten

16 Når sagsøgerne har anlagt sag, skyldes det, at Fællesskaberne har foretaget en omvurdering af den aktuarmæssige modværdi, der var fastsat af den italienske institution, på grundlag af sine egne aktuarmæssige regler, hvilket har haft til følge, at sagsøgerne blev godskrevet et antal pensionsgivende tjenesteår, der var betydeligt lavere end det antal år, de havde gjort tjeneste ved Det fælles Forskningscenter under Fællesskabet. Sagsøgerne har ikke bestridt, at de gældende aktuarmæssige regler gensidigt er blevet anvendt korrekt; deres indvendinger drejer sig om, hvorvidt Fællesskabet ved anvendelse af sine egne aktuarmæssige regler kan nedsætte det antal pensionsgi-

vende tjenesteår, som der tages hensyn til ved tilvejebringelsen af deres pension ved Fællesskaberne, til et antal år, der er mindre end deres faktiske tjenestetid.

17 De har foreholdt Kommissionen, at den til deres skade har anvendt en forkert analogislutning, idet den har sidestillet situationen for de tidligere ansatte ved anlæg med situationen for tjenestemænd, der indtræder i Fællesskabets tjeneste efter at have arbejdet i en medlemsstats administration eller hos private arbejdsgivere. Efter sagsøgernes opfattelse kan det ikke være relevant at sammenligne med den situation, der omhandles i artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII, men med situationen for tjenestemænd, idet sagsøgerne til forskel fra de i artikel 11, stk. 2, i bilag VIII nævnte personer allerede fra starten arbejdede i Fællesskabets tjeneste. I replikken har sagsøgerne endog bestridt gyldigheden af forordning nr. 2615/76, idet det antal år, den ansatte har arbejdet som ansat ved anlæg, i henhold til forordningens artikel 2, stk. 4, kun anerkendes som medvirkende til at tilvejebringe den tjenestetid, der kræves som minimum med henblik på at stifte ret til ydelser, men udelukker, at de samme perioder kan tages i betragtning i forbindelse med fastsættelsen af antallet af pensionsgivende tjenesteår.

18 Sagsøgerne har dernæst anført, at en sådan forskellig behandling af dem i forhold til tjenestemændene er udtryk for en forskelsbehandling af dem. Endelig har de gjort gældende, at Kommissionen med sin adfærd har begået magtfordrejning.

19 I replikken har sagsøgerne fremført et nyt anbringende, der støttes på, at Kommissionen har anvendt en justeringskoefficient, som fremgår af de dokumenter, hvori de pågældende vederlag er fastsat i belgiske francs på det tidspunkt, hvor de opnår status som midlertidigt ansatte. Sagsøgerne har bemærket, at anvendelsen af nævnte koefficienter har haft til følge, at antallet af pensionsgivende tjenesteår er blevet formindsket betydeligt.

20 Sidstnævnte anbringende må afvises som for sent fremført. Da det først er gjort gældende i replikken, har Kommissionen ikke haft mulighed for fyldestgørende at tage til genmæle, ligesom anbringendets indhold ikke fremgår klart af sagsøgernes skriftlige indlæg.

21 Det må antages, at anbringenderne om, at reglen om forbud mod forskelsbehandling er tilsidesat, og om, at sagsøgte har begået magtfordrejning, i virkeligheden falder sammen med det første anbringende om, at sagsøgte har anvendt en forkert analogi mellem sagsøgernes situation og situationen for de i artikel 11, stk. 2, i bilag VIII nævnte personer. Der vil derfor kunne tages stilling til disse to anbringender under ét.

22 Til sagsøgernes argumentation skal først bemærkes, at der ikke kan gøres indsigelse imod, at forskellige grupper af ansatte ved Fællesskaberne har forskellig status, alt efter om de er egentlige tjenestemænd eller falder ind under de forskellige grupper af ansatte, der er omfattet af ansættelsesvilkårene. Som Kommissionen med rette har anført, svarer definitionen af hver enkelt af de pågældende grupper til fællesskabsadministrationens velbegrundede behov og arten af de arbejdsopgaver — vedvarende eller midlertidige — som den pågældende gruppe af ansatte skal udføre. Det er derfor ikke udtryk for forskelsbehandling, at visse grupper af ansatte ved Fællesskaberne med hensyn til vedtægtsmæssige garantier og socialsikringsfordele kan have garantier eller fordele, som andre grupper ikke har. Navnlig skal det fremhæves, at retsstillingen for de ansatte, der er omfattet af ansættelsesvilkårene, i almindelighed er kendetegnet ved, at arbejdsforholdet er kontraktligt reguleret, og at en betydelig del af de pågældende ansatte er tilsluttet de nationale socialsikringsinstitutioner, enten i deres oprindelsesland eller i det land, hvor de har bopæl.

23 Dernæst bemærkes, at sagsøgerne frivilligt i en kontrakt har accepteret deres status som ansatte ved anlæg, hvilket indebar, at de blev tilsluttet socialsikringsordningen i deres bopælsstat. Det bør i samme forbindelse understreges, at der bag overførslen fra den italienske socialsikringsordning til Fællesskabernes pensionsordning forelå en valgmulighed for sagsøgerne, som de frivilligt benyttede sig af på et tidspunkt, hvor de nøjagtigt kendte følgerne. På det tidspunkt kunne de vurdere de fordele og ulemper, der var forbundet med deres valg, og træffe afgørelse ud fra deres interesser.

24 Selv om der bortses fra ovennævnte betragtninger, må det fastslås, at sagsøgernes anbringender vedrørende gyldigheden af overgangsbestemmelserne i forordning nr. 2615/76 og de af Kommissionen trufne foranstaltninger ikke har fornødent grundlag.

25 Samtidig med at Rådet traf afgørelse om at ophæve begrebet ansat ved anlæg og at overføre de pågældende ansatte til gruppen af midlertidigt ansatte, tillagde det de tidligere ansatte ved anlæg — ved at supplere ansættelsesvilkårenes artikel 39 — ret til en pensionsordning ved Fællesskaberne i henhold til vedtægtens bestemmelser og dennes bilag VIII og med virkning fra det tidspunkt, hvor de pågældende ansatte blev midlertidigt ansatte. Ved overgangsbestemmelsen i artikel 2, stk. 4, 1. afsnit, i forordning nr. 2615/76 kapitaliserede Rådet til fordel for sagsøgerne deres tjenestetid som ansatte ved anlæg med henblik på betingelsen i vedtægtens artikel 77, stk. 1, hvorefter den ansatte for at blive berettiget til pension skal have gjort tjeneste i mindst 10 år. I 2. afsnit af artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 2615/76, hvis gyldighed sagsøgerne har bestridt, bestemmes nærmere, at der ikke tages hensyn til den pågældende periode ved beregningen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der lægges til grund ved fastsættelsen af pensionens størrelse i henhold til artikel 2 i vedtægtens bilag VIII. Sidstnævnte bestemmelse fratager ikke sagsøgerne nogen rettigheder, idet den alene har til formål utvetydigt at fastlægge en retvirkning, som under alle omstændigheder kan udledes af ansættelsesvilkårenes artikel 39, stk. 2, og som i øvrigt svarer til de almindelige principper, der gælder for loves tidsmæssige virkninger. Rådet findes ikke at have haft pligt til at fastsætte overgangsbestemmelser, der for sagsøgerne var gunstigere end ifølge forordning nr. 2615/76.

26 Tilsvarende var Kommissionen ikke forpligtet til at indrømme sagsøgerne pensionsmæssige fordele, der gik ud over, hvad en anvendelse af forordning nr. 2615/76 fører til. Kommissionen kan derfor ikke kritiseres for, at den i de pågældendes interesse har givet dem mulighed for at vælge, at artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII skulle finde anvendelse. I modsætning til, hvad sagsøgerne har anført, bygger den løsning, Kommissionen har tilbudt, ikke på en retsstridig analogislutning. Sagsøgernes situation har nemlig det tilfælles med de i nævnte bestemmelse omhandlede personer, at de var tilsluttet en anden socialsikringsordning inden deres optagelse i Fællesskabets pensionsordning. Den omstændighed, at de var tilsluttet førstnævnte ordning i forbindelse med et ansættelsesforhold med en fællesskabsinstitution, ændrer ikke sagsøgernes situation, idet en sådan ordning, som de berørte ansatte frivilligt havde accepteret ved deres tiltræden af tjenesten, var et led i deres særlige status.

27 Sagsøgerne kan derfor ikke kræve, at der med tilbagevirkende gyldighed og uden modydelser fra deres side tillægges dem alle fordele i henhold til

Fællesskabernes pensionsordning. Den eneste ordning, der er ensbetydende med en lønsom forvaltning af Fællesskabernes pensionsordning i tilfælde af en tilbagevirkende kapitalisering af forsikringsperioder, er en anvendelse af bestemmelserne i artikel 11 i vedtægtens bilag VIII, hvorefter den aktuarmæssige modværdi kan overføres til dækning af de risici, Fællesskabernes pensionsordning har påtaget sig for perioder, for hvilke den ikke oprindelig havde påtaget sig noget ansvar.

28 Den aktuarmæssige modværdi, som blev fastsat af den nationale socialsikringsinstitution, og nyvurderingen ud fra de regler, der gælder for Fællesskabernes pensionsordning, er ikke baseret på de samme omstændigheder og faktorer med hensyn til de berørte personers forhold, deres fremtidsudsigter, bidragenes størrelse samt ydelsernes karakter og omfang; der er derfor intet overraskende i, at beregningen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der skal tages i betragtning i forbindelse med Fællesskabernes pensionsordning, falder anderledes ud end den beregning, der foretages af den nationale institution. Da de pågældende to størrelser kun har betydning i forhold til de ydelser, de giver ret til i henhold til de forskellige ordninger, henholdsvis den nationale og den fællesskabsretlige, er de ikke indbyrdes sammenlignelige, medmindre der også tages hensyn til en forsikringsmæssig vurdering af såvel hver enkelt forsikrets personlige situation som den almindelige opbygning af de pågældende socialsikringsordninger. Sagsøgerne, som kun har foretaget en sammenligning mellem sig selv og Fællesskabets tjenestemænd, har ikke fremført nogen omstændighed, der kan give anledning til tvivl om, at de aktuarformler, Fællesskabets tjenestegrene har anvendt, korrekt afspejler forholdet mellem den aktuarmæssige modværdi, som den italienske institution havde fastsat, og omvurderingen af nævnte beløb på grundlag af de kriterier, der er særegne for Fællesskabernes ordning.

29 Efter alt foreliggende må det således antages, at Kommissionen ikke ved at foreslå sagsøgerne en overførsel til Fællesskabernes pensionsordning på grundlag af gennemførelsesbestemmelser, der svarer til vedtægtens ordning, har handlet retsstridigt over for sagsøgerne, ligesom den ikke har udsat dem for forskelsbehandling eller ses at have gjort sig skyld i nogen form for magtfordrejning.

30 Kommissionen vil herefter være at frifinde.

Sagens omkostninger

31 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

32 Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i sager vedrørende ansatte ved Fællesskaberne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter.

33 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 3, 2. pkt., kan Domstolen pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som Domstolen skønner, han unødvendigt har forvoldt modparten. Denne bestemmelse bør anvendes over for Kommissionen, som har kompliceret sagen unødigt ved at nedlægge en åbenbart ugrundet afvisningspåstand. Kommissionen bør derfor afholde en del af sagsøgernes omkostninger, hvilken skønsmæssigt fastsættes til en tredjedel.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Kommissionen betaler sine egne omkostninger og en tredjedel af sagsøgernes; sagsøgerne betaler selv resten af deres omkostninger.**

Pescatore Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. oktober 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling